

MALMÖHUS LÄN

Realisation eller löpande försäljning?

X. hade enligt upplysning i sin deklARATION under beskattningsåret på grund av omläggning av jordbruksdriften till utökad spannmålsproduktion sålt större delen av sin nötkreatursbesättning. Då han ansåg realisation föreligga, upptog han ej försäljningssumman som inkomst. Ej heller deklarerades annan inkomst av försålda nötkreatur och något avdrag för inköp av sådana yrkades icke. Besättningen utgjordes vid utgången av det aktuella beskattningsåret av 5 kor och 6 ungdjur (11 st.) och vid nästföregående års utgång av 13 kor och 19 ungdjur (32 st.). Minskningen uppgick alltså till 21 st.

TN upptog hela försäljningssumman till beskattning. Som skäl för åtgärden anfördes, att det icke kunde anses tillräckligt klart ådagalagt, att försäljningen föranletts av en definitiv omläggning av jordbruksdriften.

TN:s beslut överklagades. Därvid framkommo bl. a. följande, delvis nya omständigheter: Brödsädesarealen hade ökat med 75 % och sockerbetsodlingen minskats med 28 %. Denna förändring skulle enligt klaganden bliva varaktigt bestående.

Att så pass många djur som 11 st. behållits berodde enligt klaganden dels på att han ville tillgodose den egna konsumtionen av mjölk men dels även på att han hade sin kreatursskötare kvar på egendomen och att det kvarvarande antalet djur anpassats efter vad denne förmådde sköta. Djurskötaren, som var klen till hälsan, hade varit i klagandens tjänst under många år. På grund av sjukdomen kunde det ej förväntas, att han skulle kunna få annan anställning. Då klaganden tagit sig an honom, ville han ej nu avskeda honom utan i stället söka bereda honom arbete även i fortsättningen. Själv ville klaganden ej numera ha något arbete med djur. Vid tidpunkten för besvärens anförande var antalet nötkreatur detsamma som vid beskattningsårets utgång.

Vid handläggningen i PN underströks bl. a., att det vore relativt enkelt att åter minska spannmålsproduktionen och övergå till mjölk- eller göddjursproduktion och att det med hänsyn härtill borde uppställas synnerligen starka krav på den utredning, varmed skulle visas, att den åberopade omläggningen av jordbruksdriften vore avsedd att bliva av varaktig karaktär. Då den av klaganden presterade utredningen icke kunde anses tillräckligt övertygande, avslog PN besvären.

Avdrag för ökade levnadskostnader i samband med tillträde av anställning å annan ort. Stadigvarande?

L., som var bosatt och mantalsskriven i Lund, tillträdde den 1 jan. 1952 en honom erbjuden anställning i Stockholm. På grund av rådande bostadsbrist kunde familjebostad anskaffas först den 1 okt. samma år och inflyttning ske först den 9 jan. 1953. L:s hustru hade anställning i Lund under tiden 1/9—31/12 1952. Såsom ersättning för den fördyring av levnadskostnaderna, som föranletts av att hustrun nödgats kvarbo i Lund, hade arbetsgivaren utbetalat ett bidrag å 2.385 kr. avseende tiden 1/1—30/6 1952. Bidraget hade uppgivits som inkomst i deklarationen. Avdrag hade samtidigt yrkats med 9.125 kronor.

TN beskattade bidraget och medgav avdrag med 4.555 kr., varöver besvär anfördes.

TI konstaterade, att, såvitt av dittills förebragt utredning framginge, L:s anställning i Stockholm finge betraktas såsom stadigvarande. Visserligen hade L. gjort gällande, att organisationsändringar vore förestående inom den koncern, dit hans arbetsgivare hörde och att dessa kunde komma att medföra omplaceringar. Anställningen hade dock pågått hela beskattningsåret 1952, hela år 1953 och hade visat sig fortfarande — i maj 1954 — pågå. Någon anledning förmoda, att L. skulle avflytta från Stockholm åtminstone under år 1954 hade ej yppats. Vidare hade L. förvärvat fastighet i Stockholm för att bereda sig familjebostad, vilket även syntes tyda på att han räknat med en någorlunda långvarig vistelse där. Anställningen kunde vid angivna förhållanden knappast betecknas såsom tillfällig. Därvid kunde emellertid något avdrag för öka-

de levnadskostnader överhuvudtaget icke medgivas. Detta följde av de allmänna grunderna för avdrag av ifrågavarande slag. Ej heller syntes den omständigheten, att hustrun haft anställning å den ursprungliga boningsorten böra medföra rätt till avdrag. Visserligen hade i praxis avdrag medgivits, då hustrun haft anställning och bibehållit denna i avvaktan på att familjebostad hunnit anskaffas å den nya orten. I förevarande fall hade hustruns anställning emellertid av klaganden förklarats vara av helt tillfällig karaktär, utgörande ett vikariat under en del av ordinarie befattningshavares ledighet på grund av sjukdom. I övrigt hade hon ej haft någon anställning allt sedan giftermålet tio år tidigare. Om avdrag för ökade levnadskostnader i fall av det nu aktuella slaget (frivilligt tillträdande av stadigvarande anställning) skulle kunna ifrågakomma under åberopande av hustruns anställning, syntes hänsyn böra tagas endast till sådant hustruns anställningsförhållande, som förelegat redan vid mannens avflyttning till den nya orten och i varje fall icke till en endast helt kortvarig och tillfällig anställning. På anförda grunder yrkade TI, att intet avdrag för ökade levnadskostnader skulle medgivas men tillstyrkte ett avdrag med 500 kr. för resor till hustruns vistelseort.

I erinringar mot TI:s yrkande åberopade L. ett intyg från arbetsgivaren, utfärdat i maj 1954, enligt vilket på grund av sedan länge planerad organisationsförändring L:s befattning kunde komma att indragas, att detta torde komma att medföra en omplacering av L. till något annat av koncernens företag och att så kunde ske inom en snar framtid. Vidare upplyste L., att vid förvärvandet av fastigheten i Stockholm (en villa) tillgått så, att arbets-

givaren med hänsyn till bostadsbristen funnit sig böra hjälpa honom med medel för inköpet och att han kunde räkna med att arbetsgivaren skulle övertaga villan vid hans avflyttning från Stockholm. Förvärvet hade icke haft något samband med frågan hur långvarig hans anställning kunde bli.

Med hänsyn till i målet framkomna omständigheter medgav PN avdrag för ökade levnadskostnader med belopp svarande mot uppbygget och deklarerat bidrag (2.385 kr.). Och dessutom avdrag för resor med 500 kr.

Advokatkostnad — driftsförlust.

X, som bedrev tobakshandel i förhyrd, omodern butikslokal, hade erbjudits förhyra bättre lokal i fastighet, som var under uppförande och som skulle vara färdig för inflyttning den 1 april. Han antog anbudet och sade per telefon upp sitt kontrakt för avflyttning den 30 april. Den nya fastigheten blev ej färdig på bestämd tid. X stannade då i förlitan på sin muntliga uppsägning kvar i sin gamla butikslokal till den 30 april. Emellertid hyrde fastighetsägaren ut X:s gamla lokal fr. o. m. den 16 april. Den nye hyresgästen, som ej kunde tillträda lokalen på avtalad tid, stämde fastighetsägaren och blev tillerkänd skadestånd. Denne i sin tur anhänggjorde talan mot X. Då X ej kunde bevisa sin uppsägning, blev han ålagd utbetala skadestånd till fastighetsägaren.

I sin år 1953 avlämnade självdeklaration yrkade X avdrag för den honom i ska-

deståndsmålet åsamkade rättegångskostnaden TN medgav avdraget. Hos PN yrkade TI, att, då utgiften vore att betrakta som en förlust uppkommen vid sidan om vad som normalt inginge såsom ett led i X:s förvärvsverksamhet och fråga alltså vore om kapitalförlust, avdraget måtte vägras.

Inom PN rådde delade meningar. För avslag å TI:s yrkande åberopades, att rättegångskostnaden finge anses utgöra ett led i X:s strävan att fortsätta rörelsen i ny lokal och att kostnad för anskaffande av lokalutrymmen även i mera extraordnara fall i praxis vid särskilda förhållanden ansetts avdragsgill. Därvid pekades bl. a. på ett den 27 mars 1953 av regeringsrätten avgjort mål beträffande AB Pettersson & Katz' taxering. TI å sin sida fan förhållandena i det nämnda målet icke vara adekvata med X:s situation.

Vid omröstning befanns det, att hälften av ledamöterna uttalade sig för avslag å TI:s yrkanden och hälften för bifall till detsamma. Jämlikt 112 § taxeringsförordningen hade PN därmed avlagt yrkandet (den mening som länder till den skattskyldiges förmån).

Riksskattenämnden

Fondskattefrågor hos Riksskattenämnden.

Riksskattenämnden har anställt förste taxeringsrevisor A. B. Stern såsom konsulent hos nämnden i frågor rörande taxering till fondskatt.